

нѣ му ножа и го употреби противъ него и противъ другытъ двама: въ сѣщото време нададе гласъ. Притекохъ са отвѣнъ; счушихъ вратата и отървахъ Филокла отъ рѣцѣтъ на тѣзи трима челоуѣцы, които въ смущеніето си, бѣхъ го слабо ранили. Тѣ са олувихъ, и щѣхъ да са раскѣсатъ, толкози бѣ голѣмо негодуваніето на войската, ако Филоклъ не бѣ въспрѣлъ множеството. Послѣ той зема на страна Тимократа, и кротко го испытва по коя причина искаше да извърши едно таквось безчелоуѣчно дѣло. Тимократь, който са боеше да не го затрыжтъ, показа писменната заповѣдь която бѣхъ му далъ за да убіе Филокла; и понеже предателитѣ сѣ обыкновенно низкы и страхливы, той не са погрижи за друго освѣнъ да отърве живота си като отккры на Филокла сичкото коварство на Протезилая.

„Филоклъ, ако и да виждаше съ ужасъ толкози злоба въ челоуѣцѣтъ, но показа умѣренность: той объеви на сичкото воинство че Тимократь е невиненъ, отърва го и го испроводи въ Критъ; послѣ възложи управленіето на флота на Полимена, когото азъ бѣхъ опредѣлилъ въ писменната си заповѣдь за началникъ подиръ убивањето на Филокла. Найподиръ той съвѣтова войскѣтъ да пребжджтъ вѣрны на мене, и нощемъ като влѣзе въ една малка ладія преминъ въ Самось, дѣто живѣе спокойно въ бѣдность и уединеніе като работи статуи за прехраната си, безъ да иска вече да чува да му приказватъ за челоуѣцы обидливы и коварны, но особенно за царѣ, които той счита за найзлочесты отъ сичкѣтъ челоуѣцы.“

— Тука Менторъ прекъснъ приказката на Идоменей: „Е добръ! рече му той, забавихте ли са вый да отккрыете истинната?“ „Не, отговори Идоменей; малко по малко азъ разумѣхъ коварствата на Протезилая и на Тимократа: тѣ са свадихъ даже; защото злытъ челоуѣцы мѣчно биватъ дружны много време помежду си. Тѣхната взаимна вражда ми объеви найподиръ дълбочината на бездната въ която бѣхъ ма хвърлили.“ Е добръ! повтори Менторъ, не са ли рѣшихте да са отървете и отъ едного и отъ другыя?“ „Увы! отговори Идоменей, не познавате ли, любезный Менторе слабостта и нерѣшителността на владѣтелитѣ? Веднажъ